

MELDURIN

– Eg havi ikki havt tann stóra politiska áhugin fyrr og havi heldur ikki luttikið í studentarpolitikki, tá ið eg las, men nú er áhugin av álvara vaknaður og eg haldi tað er ómetaliga spennandi at arbeiða í politisku skipanini, sigur Katrin Kallsberg

Mynd: Álvur Haraldsen

Viðvíkjandi pensjónunum er sostatt ásett, hvat borgarar í Føroyum skulu gjalda inn til, men hvussu alt skal gjaldast útaftur er ongin endalig loysn funnin á.

– Vit arbeiða við málinum og tað er avtalað, at fundur skal haldast hvørja viku, so málið kann avgreiðast, sigur Katrin Kallsberg.

– Málið er so avgerandi, at vit mguu finna eina semju um hvussu hetta verður loyst. Nógvir spurnignar skulu svarast, tí sjálvt um tey, sum hava góðar inn-tøkur, kunnu gjalda inn til pensjónina, so eru vit eisini noydd at finna eina loysn fyri tey, sum eru láglønt og fyri tey, sum av einari ella aðrari orsök ikki hava inn-tøkur. Tað kann vera vegna sjúklum ella onur viðurskifti. Tey mugu eisini fáa eina eftirløn so ella so, tí annars má samfelagið taka sær av teimum á annan hátt, tá ið tey koma í pensjonsaldurin, sigur hon.

Tí heldur hon eisini, at broytingin, sum var gjørd í fjør, við at ein partur av gjaldinum fer inn í Samhaldsfasta, er ein partur av loysnini.

– Gera vit ikki okkurt, sum líkist hesum, so fáa vit stórar sosialar skeivleikar, sum í seinasta enda fara at kosta samfelagnum nógvan pening, heldur hon.

Katrin Kallsberg dugir tó væl at síggja, at sjálvt um vit mugu taka okkum av teimum, sum ikki megna ella ikki kunnu spara upp sjálvi, so mugu vit eisini ansa eftir, at tey, sum sjálvi spara upp, ikki verða revsað.

– Hetta eru torførir spurningar, men vit mugu finna eina loysn. Pensjónsspurningurin hevur verið leingi viðgjørdur, so øll kenna trupulleikarnar. Nú má loysnin finnast og avgerðin takast, heldur hon.

Sjálvbjargni

Sum partur av Tjóðveldi er Katrin Kallsberg sjálvandi sjálvstýrissinnað.

– Ja, sjálvandi, men eg haldi fyrst og fremst, at vit sum tjóð eiga at tryggja okkum sjálvbjargni so gott, sum vit kunnu. Tað er í veruleikanum tað, sum vit læra okkara børn, men vit mugu eisini gera tað, sum tjóð, sigur tingkvinnan.

Hon heldur at frælsi og

sjálvbjargni eiga at hanga saman og tað eru hesum, vit sum tjóð, skulu arbeiða fram ímóti.

– Tað er ikki rætt, at vit bara siga at vit eru so fáa, at vit ikki gera mun. Vit eiga at trúgva uppá okkum sjálvi og era mun har sum vit eru. Bæði sum einstaklignar, men so sanniliga eisini, sum tjóð.

Tá ið tosið fellur inn á flóttafólk, so heldur hon, at sjálvandi eiga at hjálpa fólki, sum eru í neyð og eru hótt eftir lívinum – so ella so.

– Men sjálvandi krevur tað, at vit eisini duga at skilja ímillum, hvørji eru veruligi flóttafólk. Tað eru teimum, vit skulu hjálpa – ikki altíð øllum øðrum.

Hon heldur, at gera vit hvør sær eitt sindur, so ber til at flyta seg rættulgia langt. So kunnu vit gera mun.

Katrin Kallsberg

- 48 ár
- Tvey børn
- Útbúgving: Serlækni í kvinnusjúkum og burðarhjálpi
- Forkvinna í trívnaðar-nevndini

Var send út fyri Læknaruttan landamørk

Áðrenn Katrin Kallsberg kom til Føroyar at arbeiða, var hon send til gamla Jugoslavia fyri Læknar Uttan Landamørk

Árni Gregersen

Katrin Kallsberg, tingkvinnu og serlækni, veit væl, at vit búgva í einum landi, har viðurskiftini eru góð.

Hon veit eisni væl, at ofta er tað, sum vit finansta at tað, sum danir kalla fyri »hobbybrokk«.

Hon hevur persónliga verið har, sum tað veruliga brennir á.

Í 1995 var hon send út til gamla Jugoslavia fyri felagsskapin Læknar Uttan Landamørk. Í tí seinni so kenda býnum, Srebrenica, arbeiðdi hon eina tíð, men hetta var undan tí stóra fólkdrápinum, sum fór fram har á sumri í 1995.

– Eg kann kanska siga tað á tann hátt, at tibetur var eg farin aftur til Danmarkar áðrenn hesin ræðuleikin fór fram, sigur Katrin Kallsberg.

Hon sigur, at tá ið hon var í Jugoslavia, var tað ikki so ógvusligt, men hon veit, at tey, sum sótu heima í Føroyum, vóru bangin um hana.

– Omma bant mær eina tryggju til føroysku klæðini tað várið. Tryggjan skuldi brúktast, tá ið vit giftust hetta summarið. Omma segði, at neyvan var nøkur tryggja áður tøvd í so nógvum tårum, sum hendan.

Katrin Kallsberg minnist afturá ræðuleikarnar

í jugoslaviska býnum. Hon øtast framvegis yvir, hvussu ójovn viðurskiftini vóru millum tað, sum kundi gerast inni í leguni hjá hollendsku herdeildini, og so á viðurskiftini har sum hon arbeiðdi millum tey lokalu.

– Sjálvandi er alt hetta nakað, sum setir seg fast, men tað ger eisini, at eg dugi at síggja, hvussu gott vit hóast alt hava tað í Føroyum. Tað er eitt »privilegium« at búgva her og síggja síni børn vaksa upp her, sigur Katrin Kallsberg.